

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 31/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 750

KHÔNG HỌC KHÔNG BIẾT ĐƯỢC SỰ HIẾU KÍNH

Người xưa nói: **“Thánh Hiền do dạy mà ra”**. Có thể làm được Thánh Hiền thì phải nhờ sự giáo dục tốt. Người không dạy, người không được học mới trở thành kẻ bất hiếu, bất kính, vô nghì, phản nghịch. Người xưa và người nay đều hết lòng hết dạ nhắc nhở chúng ta. Bác Hồ nói: **“Hiền dữ phải đâu là tính sẵn. Phần nhiều do giáo dục mà nên”**. Con người ta vốn sẵn thuần thiện, thuần tịnh. Trong cái thuần thiện, thuần tịnh đó có thuần hiếu, thuần kính nhưng không được khơi dậy để phát huy.

Thích Ca Mâu Ni Phật nói: **“Ta là Phật đã thành, tất cả chúng sanh là Phật sẽ thành”**. Năng lực làm Phật mà chúng ta còn có được, hướng chỉ là hiếu và kính. Quan trọng là trong từng giai đoạn phát triển, con người có được tiếp nhận giáo dục chuẩn mực hay không. Con người đến thế gian này, người xưa luôn chú trọng từng giai đoạn giáo dục, bắt đầu từ giáo dục trong bào thai:

- **Giai đoạn thứ nhất: Trẻ từ 0 đến 3 tuổi, gọi là giai đoạn “Ấu Niên Dưỡng Tánh”.**
- **Giai đoạn thứ hai: Trẻ từ 4 đến 13 tuổi, gọi là giai đoạn “Đông Niên Dưỡng Chánh”.**
- **Giai đoạn thứ ba: Trẻ từ 13 đến 30 tuổi, gọi là giai đoạn “Thiếu Niên Dưỡng Chí”.**
- **Giai đoạn thứ tư: Người sau 30 tuổi, gọi là giai đoạn “Thành Niên Dưỡng Đức”.**

Trẻ nhỏ từ nhỏ đã tiếp xúc với giáo dục tiêu cực, học cãi lộn, học yêu đương với tình cảm kích động thì khi sinh ra, khi lớn lên, chúng cũng bị kích động. Gần đây, báo chí cũng đăng tải thông tin: Khi mang thai, người Mẹ cần ngắm những bức tranh đẹp, nghe những bản nhạc giao hưởng. Khoa học cho rằng đó là những phát minh mới của họ, thật ra người xưa đã nói đến điều này từ lâu. Người xưa không chỉ chú trọng giáo dục từ lúc trẻ 0 tuổi mà còn chú trọng giáo dục thai giáo, thậm chí chú trọng giáo dục từ lúc Cha và Mẹ kết hợp với nhau để lập gia đình.

Trong bài giảng **“Hạnh phúc trong một ý niệm”**, Thầy Thái Lễ Húc nói: **“Trước khi lập gia đình, xin hỏi các vị có ai học cách làm vợ không? Có ai học cách làm chồng không? Có ai học cách làm Mẹ không? Các vị chưa học qua mà đã kết hôn và sinh con. Các vị thật cam đảm! Xin nhận của tiểu đệ một lạy”**. Thầy Thái cười vui nhưng lời nói của Thầy hàm ý rất sâu xa. Người xưa, sự kết hợp của hai người vô cùng quan trọng, có sự chứng minh của Trời Đất, có sự chứng minh của hai họ, rất chánh đại quang minh, đường đường chánh chánh. Cho nên họ hết sức trân trọng sự kết hợp thành vợ thành chồng.

Người xưa, người Mẹ khi mang thai phải rất thận trọng và cẩn thận. Người Mẹ lúc mang thai không nói lớn tiếng, đi đứng nói năng luôn nhẹ nhàng, ăn uống luôn cẩn thận. Sau khi sinh con, người Mẹ cũng phải vô cùng cẩn thận. Khi tôi còn nhỏ, Mẹ tôi sinh ra 7 đứa em. Mẹ tôi nằm cữ một tháng, nằm trên giường bên cạnh bếp than. Bà chỉ ăn rau lang luộc, ăn rau cải ngọt, không ăn rau cải xanh vì cải xanh có tính hàn, mát. Các loại thịt cá cũng phải lựa chọn loại phù hợp với người mới sinh con. Người xưa đến lúc già, các cụ vẫn rất khỏe, chân tay không nhức mỏi. Người trẻ ngày nay không biết bảo dưỡng thân thể lúc mới sinh nở nên mới ít tuổi mà đã nhức mỏi chân tay.

Hòa Thượng nói: **“Thế gian này mấy người có được đời sống an vui! Ngày xưa, trẻ nhỏ rất an vui. Hiện tại thì không được rồi! Trẻ nhỏ ngày nay bị ô nhiễm từ nhỏ cho nên không được an vui. Chúng luôn ở trong trạng thái khẩn trương vì bị ảnh hưởng bởi những chương trình trên điện thoại”**. Không chỉ trẻ nhỏ mà người lớn cũng rất khẩn trương, làm gì cũng vội vàng để còn chơi game. Tôi may mắn không biết đến những trò chơi đó. Hồi mới mua máy vi tính, tôi chỉ một vài lần chơi trò ăn nấm nhưng không đam mê.

Hòa Thượng nói: **“Trẻ nhỏ thời xưa thiên chân, lan man, chỉ biết ăn ngủ, vui đùa, ngoài ra không biết đến thứ gì”**. Ngày xưa, tôi không yêu cầu, không đòi hỏi và cũng không được phép yêu cầu, đòi hỏi người lớn. Một năm Mẹ mua cho tôi một đến hai bộ quần áo mới, toàn là hàng chợ rẻ tiền nhưng tôi rất vui thích. Tôi nhớ nhất là mỗi lần Mẹ đi chợ về, hôm nào Mẹ mua cho một túi khoai mỳ thì tôi đã cảm thấy rất sang trọng lắm rồi. Hôm nào Mẹ mua cho chúng tôi bánh lá hấp thì đó là bữa đại tiệc. Những hình ảnh đó đi theo tôi suốt cuộc đời. Đó là những kỉ niệm hồn nhiên, lan man, đậm chất thôn quê.

Trong đời sống của những đứa trẻ thời xưa, chúng sống trong cảnh giới không lo, không buồn, đương nhiên khi không lo, không buồn thì an vui. Trẻ nhỏ ngày nay, mới 2 tuổi, 3 tuổi đã bị ô nhiễm đến tột bậc, mất hết sự hồn nhiên. Những đứa nhỏ tham gia các cuộc thi tài năng nhí đã bị mất hết sự hồn nhiên. Cha Mẹ cho rằng đó là một sự hãnh diện. Ngày nay phương tiện truyền thông ảnh hưởng rất nhiều đến đời sống, họ chỉ chú trọng những thông tin giật gân, khai thác đời tư cá nhân của người khác, để thu hút mọi người chú ý. Còn việc hình thành nhân cách con người, hay trách nhiệm, bổn phận của một người đến cộng đồng, xã hội quốc gia thì rất ít được nhắc đến.

Hòa Thượng nói: **“Trẻ nhỏ ngày nay không có được hạnh phúc như ngày trước. Tôi thấy trẻ nhỏ ngày nay rất đáng thương vì chúng bị ô nhiễm nghiêm trọng. Chúng vừa sinh ra đã dán chặt mắt vào truyền hình. Cha Mẹ không hiểu được tác hại của truyền hình, sợ con chưa đủ ô nhiễm, còn mua sắm màn hình ti vi thật to để cho chúng xem phim ảnh truyền hình”**.

Một lần, tôi đi tổ chức lễ tri ân ở Thái Bình. Tôi vừa bước vào nhà thì thấy một chiếc ti vi 42 inch bày ở giữa nhà, bàn thờ cữu huyền thất tổ để ở bên cạnh góc nhà. Tôi nói luôn: **“Thật là hoành tráng!”**. Trong gia đình đó có hai Ông Bà hơn 80 tuổi. Trong lúc làm lễ tri ân, tôi đã nhắc nhở. Tôi nói: **“Người nay ảo danh ảo vọng, khoe khoang, muốn làng xóm biết mình có tivi to. Trong khi bàn thờ Cữu huyền thất tổ thì để ở góc. Vậy thì mình đâu**

xem trọng tiếp nói văn hóa truyền thống, không đề cao uống nước nhớ nguồn". Ông Bà nghe vậy thì chột tỉnh ra. Gia đình họ có con làm ăn tốt, mua chiếc ti vi đặt giữa nhà để khoe hàng xóm. Ti vi hàng ngày dạy sát, đạo, dâm, vọng thì được để ở giữa nhà. Họ không dạy con cháu tri ân cửa huyền thất tổ, không dạy con cháu tri ân trường bồi thì con cháu làm sao có thể hiếu đạo, làm sao có thể trưởng thành nên người? Ti vi ảnh hưởng rất nhiều đến tâm sinh lý, thân sinh lý của trẻ nhỏ.

Cha Mẹ sắm mọi thiết bị tiện nghi trong nhà, thậm chí lắp máy rửa bát tự động khiến con người mất hết năng lực. Thầy Trần Đại Huệ nói: **"Lao động sinh trí tuệ"**. Một năm nay, trong quá trình tích cực lao động, tôi hiểu ra nhiều đạo lý rất hay. Tôi càng làm càng hiểu được nguyên lý của tự nhiên.

Hòa Thượng nói: **"Giáo dục trẻ nhỏ hiện nay là do truyền hình, ti vi, vi tính, mạng internet dạy ra. Càng nghiêm trọng hơn đó là những trò chơi vi tính. Vậy thì còn ô nhiễm nào bằng!"**. Truyền hình đã nghiêm trọng rồi, các trò chơi game đều là khăn trương bán giết. Khi chơi game, từ giây đầu tiên đến giây cuối cùng, chúng đều phải giết liên tục. Vậy thì trẻ nhỏ đã bị ô nhiễm đến mức quá nghiêm trọng.

Hòa Thượng nói: "Thầy Thái Lễ Húc khi diễn giảng Đệ Tử Quy đã từng chia sẻ: Các Thầy tổ chức một khóa học Đệ Tử Quy. Khi kết thúc khóa học, các Thầy mời học sinh báo cáo tâm đắc học tập. Một học sinh 7 tuổi đã nói: *"Sau khi học Đệ Tử Quy rồi con mới biết thế nào là hiếu kính Cha Mẹ, kính trọng Thầy Cô. Trước đó, ngày ngày con lập kế hoạch mưu hại Cha Mẹ"*. Cha Mẹ của cậu học sinh đó cũng học Đệ Tử Quy. Khi học tập thì họ rất phấn khởi, nhưng sau khi nghe con chia sẻ như vậy thì Cha Mẹ mặt trắng bệch, thất kinh hồn vía. Cha Mẹ hàng ngày cung phụng, ngàn lần đãi ngộ, ngàn lần yêu thương con cái, nhưng chỉ một lần không đãi ngộ, chỉ một lần thất hứa với chúng thì chúng trở thành thù hận, trở thành kẻ thù. Có đứa con nói: *"Ngày trước, khi con xin tiền Cha Mẹ mà không được, con đã chằng dây khiến Cha Mẹ đi vào bị vấp ngã, rồi con cười vui thích"*. Trẻ nhỏ 7 tuổi mà ngày ngày nghĩ cách mưu hại Cha Mẹ thì đến lúc chúng 17 tuổi, 27 tuổi, Cha Mẹ có thể sống hạnh phúc, an vui được không? Hòa Thượng nói: **"Truyền hình, ti vi dạy chúng sát, đạo, dâm, vọng. Chúng học thuộc rồi thì còn cách nào nữa đâu!"**. Con người chân thật thì bản tính thuần thiện. Khi có người dạy thì hoàn toàn thay đổi, chẳng qua là không có người dạy.

Chúng ta phải hết sức nghiêm túc mà tư duy vấn đề này. Các Thầy dạy: **Tốt nhất là đổi con để dạy dỗ**. Những đứa con ở nhà với Cha Mẹ thì được nước, khi đến với Thầy Cô thì hoàn toàn khác. Thầy Cô rất thương yêu nhưng không nuông chiều. Cha Mẹ thì thương yêu nhưng quá nuông chiều con cái. Nói đến đây, tôi nhớ lại lời dạy của người xưa: **"Thánh Hiền do dạy mà ra"**. Người xưa giáo dục hiếu kính. Bất hiếu, vô nghi, phản nghịch cũng do dạy mà ra. Cha Mẹ dạy, Ông Bà dạy. Có Ông nội đứng giữa nhà tuyên bố: **"Đứa nào động đến cháu của tôi là động đến tôi!"**. Người lớn mà giáo dục thế hệ sau như vậy thì hoàn toàn sai rồi! Trẻ nhỏ nghe thấy như vậy thì chúng trở thành **"Ông nội"** ở trong nhà.

Nhà Phật có câu: “**Phật thị môn trung, bất xả nhất nhân**”. Phật không bỏ một ai, luôn dùng mọi phương tiện khéo léo nhất để đánh thức chúng sanh. Khi được đánh thức thì chúng ta trở thành người tốt, trở về với bốn tánh, trở về với chân tánh thuần tịnh, thuần thiện. Khi chưa được đánh thức thì chúng ta trở thành người xấu.

Hòa Thượng nói: “**Trẻ nhỏ chỉ mới được học mấy ngày về đạo đức, về chuẩn mực làm người thì liền có thể có năng lực phân biệt thiện ác, liền có thể giác ngộ, quay đầu. Hồi phục lại giáo dục chuẩn mực làm người là điều vô cùng cần thiết**”. Người xưa đã nói: “**Con người vốn dĩ thuần tịnh, thuần thiện**”. Trong thuần tịnh, thuần thiện là thuần hiếu, thuần kính. Cho nên người xưa thái độ rất khiêm cung, khiêm kính, khiêm nhường.

Trong ánh mắt của những đứa nhỏ thời nay rất ngạo mạn. Chúng cho rằng Cha Mẹ chúng giàu có, địa vị hơn người. Tôi nhớ cách đây khoảng 10 năm, một đứa trẻ chạy trong nhà sách, ở nhà sách có rất nhiều tủ kính để vở. Tôi nhắc rất nhẹ nhàng, từ ái và nghiêm túc: “**Con ơi, con chơi ở ngoài sân rộng chứ đừng chạy nhảy ở trong nhà sách nha!**”. Đứa nhỏ tròn mắt nhìn tôi, chỉ vào mặt tôi nói: “**Lắm chuyện!**”. Tôi giật mình, sờ cả da gà. Chắc chắn Ông Bà, Cha Mẹ ở nhà thường cư xử như vậy. Cho nên chúng ta phải hết sức mau mau phản tỉnh khi còn kịp. Nếu đến lúc không còn kịp, mở miệng kêu cứu thì bó tay hết cách. Hôm trước một người Mẹ ở Hải Dương gọi điện cho tôi nói: “**Thầy ơi, Thầy cứu con! Con của con đã bỏ nhà ra đi rồi**”. Tôi nói: “**Từ nhỏ chúng ta không dạy con cái sự chuẩn mực, để cho đời dạy chúng sự không chuẩn mực thì bây giờ làm sao mà cứu được chúng**”. Người Mẹ muốn tôi dạy bảo con của cô ấy. Đến lúc việc đã rồi, họ mới kêu trời, khấn Phật.

Cho nên, hiếu kính phải được tiếp nhận từ giáo dục khẩu giáo, giáo dục thân giáo. Ở nhà, Cha Mẹ dạy bảo, làm ra tấm gương. Ở trường, Thầy Cô làm ra điển phạm. Vậy thì trẻ nhỏ mới biết làm theo. Gia đình là giáo dục trực tiếp, xã hội là giáo dục gián tiếp. Tất cả đều phải dạy hiếu kính Cha Mẹ, kính trọng tôn trưởng. Cha Mẹ phải hạn chế đến mức thấp nhất những ô nhiễm, để cho con cái được tiếp nhận những mặt tốt của cuộc sống. Chúng ta đừng bao giờ có tâm thái cầu may, đừng nghĩ rằng “**rồi đây con cái tự nhiên sẽ tốt đẹp**”. Đến lúc con cái không tốt, Cha Mẹ đi tìm cầu sự cứu giúp thì đã muộn màng. Đối với vấn đề giáo dục thế hệ sau, chúng ta phải mau mau làm, đứng đờ quá muộn!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!